OMUL CARE A UCIS PENTRU MÂNDRIA RĂNITĂ A LUMII

OVIDIU VITAN

L-am citit din prima clipă pe bărbos.

A intrat pe uşa barului cu nonşalanţa crispată a omului care vrea să pară indiferent, dar, în realitate, este scos din minţi de groază. Nu ştiu dacă ceilalţi clienţi noctambuli – perechea de porumbei, beţivul cartierului, doi şoferi de taxi – şi barmanul, care şi-au ridicat ochii spre el o clipă, reluându-şi apoi fiecare preocuparea leneşă, şi-au dat seama că tipul era suspect. Eu, însă, l-am luat în colimator din prima.

S-a aşezat la masa din stânga mea, ştergându-şi apa de pe faţă. Afară ploua de rupea pământul. Tipul era ud leoarcă, din cap până-n picioare, ceea ce denota faptul că venise pe jos – destul de dubios la ora asta din noapte, pe ploaia asta şi în cartierul ăsta.

— O vodcă, îi spuse el barmanului. Mare.

Avea în jur de 45 de ani, un început de burtă, ochelari de vedere, iar barba îi era tunsă cu multă grijă. O figură tipică de intelectual, aş putea spune. Şi pe deasupra suspect.

Barmanul i-a adus vodca, iar tipul a dat-o pe gât jumătate, înfrigurat. Apoi s-a scotocit prin buzunare şi a scos un pachet de ţigări mototolit rău. A extras o ţigară strâmbă şi şi-a agăţat-o de buze, dar n-a aprins-o. A oftat şi-a închis ochii câteva clipe. Părea un oftat de uşurare.

La televizor începuseră ştirile; barmanul, săltându-şi burta impozantă, l-a dat mai tare.

— ...crimă mai puţin obişnuită s-a petrecut astăzi în staţia de metrou Universităţii. Ştefan Dobrescu, un psiholog în vârstă de 52 de ani, a fost asasinat în văzul lumii, pe scara rulantă care coboară către peron, de către o persoană încă neidentificată, care i-a înfipt în spate o seringă cu otravă. Acţiunea agresorului şi neobişnuita crimă au fost remarcate numai după ce, ajuns pe peron, Ştefan Dobrescu a căzut, cu seringa înfiptă în plămânul drept. El a decedat în câteva secunde, sub privirile sutelor de călători stupefiaţi. Poliţia a...

În afară de barman, nimeni nu părea foarte interesat de ştiri. Porumbeii stăteau bot în bot, beţivul mormăia ceva privind absent către sticlele cu băutură din spatele tejghelei, cei doi taximetrişti erau mai preocupaţi de jocul lor de cărţi decât de ştiri, la care doar trăgeau cu ochiul.

În schimb, când m-am uitat din nou la necunoscut, am fost eu însumi şocat. Se făcuse alb ca varul, holbându-se la ecranul televizorului. „Al meu eşti!”, mi-am spus, nevenindu-mi să cred.

— Extraordinar, exclamă unul dintre taximetrişti, de altfel puţin impresionat de crimă în sine. Doctorii ăştia nu se mai satură să te omoare pă masa de operaţie, acum te aleargă cu siringili pă stradă!

— Da’ ce-ai cu doctorii? îl întrebă Doru, barmanul, fumând în spatele tejghelei.

— Am, că m-am operat de bilă anu’ trecut şi...

— Dumnezeule, şopti necunoscutul, trecându-şi mâna peste faţă. Taximetristul povestea o idioţenie, iar eu mă uitam spre el ca şi cum l-aş fi ascultat, dar trăgeam cu coada ochiului la omul meu. Dacă aveam noroc, puteam umfla o primă.

În bar se pornise o discuţie aprinsă pe tema criminalităţii, a doctorilor care te jupoaie de bani, a corupţiei, a mafiei la nivel înalt, a vizitei preşedintelui în SUA, a meciului cu americanii... în tot acest timp, omul meu transpira şi părea să fie tot mai aproape de punctul de a exploda. Un om cu o dilemă presantă, îşi aprinsese în cele din urmă ţigara şi o consumase din câteva fumuri violente, iar acum îşi aprindea o a doua, la fel de boţită. Tremura tot de nervi şi, când nu mai rezistă, se ridică în picioare şi, fără să-l fi rugat nimeni, închise televizorul.

Atunci discuţia se opri brusc şi toate privirile se îndreptară spre el.

— Îmi cer scuze, îi spuse febril barmanului, care se uita strâmb la el. Îmi pare rău că vă întrerup, continuă omul uitându-se către ceilalţi, şi gesticulând crispat cu ţigara în mână. Vă deranjez numai pentru o singură întrebare: cumva cineva dintre dvs. lucrează în presă, sau măcar are o rudă sau o cunoştinţă mai apropiată care lucrează în presă? Poate v-am inoportunat cu... cu întrebarea asta, cu prezenţa mea... Nu sunt nebun, sunt numai cumplit de presat de timp. Şi de... Dacă cineva dintre dvs. ar cunoaşte un ziarist demn de încredere...

— S-ar putea să aveţi noroc, am rostit eu atunci.

Omul se întoarse către mine, privindu-mă pentru prima dată în ochi de când intrase aici.

— Cunoaşteţi pe cineva? întrebă el.

— Eu însumi sunt ziarist.

* * *

De mai multe ori în armată, de câteva ori pe la gărzi, pe vremea Odiosului, dar şi cu alte câteva ocazii pe la standurile de tir avusesem prilejul să am de-a face cu o puşcă. Dar niciodată ca acum, la capătul *ăsta* al puştii.

Dacă n-aveam halucinaţii, în tufiş se afla un bărbat – acelaşi care tocmai îmi ucisese câinele – care îmi înfipsese în coaste ţeava unui pistol-mitralieră Kalaşnikov AK-47. Într-o seară senină de vară, în parcul de lângă blocul meu, într-un cartier cumsecade din Bucureşti, în anul 1998! Dacă Dookie n-ar fi zăcut lângă mine, într-o baltă de sânge, înjunghiat în ceafă, aş fi zis că tipul cu arma e doar o halucinaţie.

— Dacă stai cuminte, n-o să păţeşti nimic, şopti halucinaţia.

— Ia să vezi tu cum îţi bag eu PM-ul pe gât! i-am replicat, pe măsură ce stupefacţia mi se transforma în furie. Tipul a tras piedica armei, alene, probabil neconsiderându-mă o ameninţare, şi-am profitat de clipa aceea pentru a-l izbi fulgerător cu piciorul sub nas. Nu mai făcusem arte marţiale de ani de zile, dar reflexele şi tehnica îmi rămăseseră. Căzu grămadă pe spate, cu un icnet, scăpând arma din mâini.

N-am apucat însă să respir. Din întuneric, o huidumă se aruncă la mine. Am parat lovitura de box lovindu-l cu piciorul în şold, frângându-i elanul,

apoi am dat cu el de pământ şi l-am imobilizat cu un procedeu impecabil de hakko-ryu.

— Ce vreţi, mă, nenorociţilor?! am strigat.

Eram de-acum scos din minţi, în plus şi aţâţat de doborârea celor doi agresori. Furios însă în primul rând de uciderea absurdă a lui Dookie; l-am eliberat pe atacatorul meu – dar numai pentru a-l întoarce cu spatele la mine şi a-l strangula mai bine. Nu de tot, evident, ci doar i-am dat somn câteva minute.

Am ieşit pe alee, apoi pe stradă, cu gândul să opresc un poliţist, o maşină de poliţie, ceva. Căutând, mintea îmi duduia: ce-aveau cu mine? Ce motiv ar avea cineva să mă ucidă? Sau, poate, m-au confundat cu altcineva?...

Cel puţin la ultima întrebare am primit un răspuns prompt – şi negativ. Nu mă confundaseră, ci ţineau morţiş să mă omoare, pe mine personal. Lucru uşor deductibil din faptul că un mare jeep cu bare de protecţie ucigaşe se năpusti spre mine cu viteză, gata să mă ia cu fulgi cu tot şi să mă spulbere.

M-am salvat în ultima clipă, aruncându-mă peste parapetul din beton al intrării la metrou.

Bolidul trecuse atât de aproape de mine şi eu trecusem atât de aproape de moarte, încât am sfărâmat oglinda retrovizoare a jeepului cu călcâiul. Am căzut pe trepte, la vreo doi metri mai jos. Jeepul zgârie parapetul, săpând adânc în el, şi dispăru în trombă.

Mă lovisem rău la un umăr, dar nu-mi rupsesem nimic. La metrou tocmai închisese, aşa că n-aveam nici un martor ocular în apropiere. Înjurând şi ţinându-mă de umăr, m-am dus spre bloc, pentru a suna la poliţie de la mine de-acasă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ajuns la etajul doi, unde stăteam, tocmai intram în holul palierului, când am văzut doi şmecheri ieşind de la mine din apartament.

— El e, spuse unul dintre ei, şi se repeziră spre mine. Am intrat în gardă, pentru a mă apăra, dar cel care vorbise scoase de sub haină, din fugă, un Kalaşnikov cu pat rabatabil şi, jur că e adevărat, trase o rafală spre mine!

Noroc că eu, instinctul de conservare funcţionându-mi mai rapid ca mintea, deja făcusem doi paşi fulgerători spre trepte şi mă aruncasem prin geamul palierului, afară! În urma mea, gloanţele muşcară zidul. Eu am zburat prin aer, într-o ploaie de cioburi şi aşchii, şi am aterizat într-un pom. Am rupt câteva crengi cu greutatea corpului, în cădere, una mi s-a înfipt

între coaste, dar am reuşit să mă opresc înainte de a mă face praf. Ameţit de durere, mi-am dat drumul pe o dubiţă parcată lângă bloc, sub pom.

I-am îndoit tabla, dar ce-mi mai păsa?! Am sărit jos şi am luat-o la fugă şchiopătând, printre blocuri, fără să ştiu dacă cei doi agresori mă mai urmăreau sau nu. Am alergat cât am putut de mult. Când a început ploaia, mi-a făcut bine.

M-am plimbat puţin prin ploaie, ca să-mi revin...

* * *

— ...iar apoi am intrat aici, acum zece minute, încheie necunoscutul.

Toţi se uitau la el cu gurile căscate.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa? întrebă el.

— Păi, zi şi dumneata... am vorbit eu. Rafale de Kalaşnikov în bloc... Ucigaşi de câini ascunşi în bos...

— Ştiu, ştiu, sună aiurea, mă întrerupse el. Sincer să fiu, nici eu n-aş crede, dacă aş auzi chestia asta de la altul... Dar, la naiba, asta mi s-a întâmplat! Şi asta nu e totul, de fapt.

Tipul arăta zguduit rău, ciufulit; îşi deschise geaca de blugi – tricoul era rupt şi murdar, iar o pată de sânge arăta locul unde îl zgâriase craca. Petele de noroi de pe genunchi le văzusem deja. Dar nu despre asta era vorba.

— Mi-aţi spus că lucraţi la un ziar serios, mi se adresa el. Mă puteţi ajuta? Puteţi publica tot ce vă spun acum? Cine este redactor şef?

— Daniela Oprişan.

— Perfect, aprobă el. O femeie cu adevărat inteligentă. Dar, apropo... aveţi cumva şi vreo legitimaţie de la ziar?

— Închipuiţi-vă că nu, am ridicat eu din umeri. Stau vizavi, am ieşit la o bere, în miez de noapte...

— Bine. N-are nimic. Acum o să vă explic pe scurt ce cred eu că se întâmplă, oftă necunoscutul.

— De ce vor aia să vă omoare? nu se mai putut abţine porumbiţa.

— Aş vrea să ştiu şi eu, spuse bărbatul. Habar n-am, în schimb ştiu de la ce a pornit. Este... este ceva care are legătură cu asasinatul de la metrou.

Aşa, aşa. Fă-mă să iau prima cea mare! Acum e clar.

— Tu l-ai omorât, tataie, aşa-i?

Ne-am uitat cu toţii la beţiv. Nu ştiam că poate lega cuvinte.

— Nu, nu l-am omorât eu, spuse omul. Dimpotrivă, Ştefan Dobrescu era colegul meu.

Beţivul mai ceru o vodcă, dar barmanul îl ignoră, absorbit, ca şi ceilalţi,

de destăinuirea individului.

— Lucram amândoi, în mare secret, la un proiect ştiinţific. Fără alte amănunte, o să vă spun doar că, după ani şi ani de cercetări, am descoperit, împreună cu Ştefan, o modalitate de a activa o zonă a creierului care este responsabilă cu... hm... cu telepatia.

— Haida-de, exclamă Doru.

— Eu unul am auzit destul, spuse unul dintre taximetrişti, aruncă o bancnotă pe masă, îl salută pe Doru şi ieşi. Ceilalţi, însă, nu ne-am clintit deloc.

— Nu sunt un exaltat, un nebun, continuă omul meu. Sunt neurochirurg şi lucrez de 25 de ani la proiectul acesta. Ştefan Dobrescu, independent de mine şi prin alte mijloace, ajunsese cam la aceleaşi rezultate – nimic practic adică, doar teorie. Ne-am cunoscut întâmplător în urmă cu vreo trei ani şi de atunci lucrăm în secret la o modalitate de a putea trezi darul telepatiei în oameni.

— Da' de ce în secret?!

— Vezi tu... Şi eu, şi el suntem... eram... în fine, oameni de ştiinţă serioşi, profesionişti respectabili. Numele noastre nu sunt celebre, dar în anumite cercuri suntem, fireşte, cunoscuţi. Dacă profesorii şi academicienii de acolo ar fi aflat că ne ocupăm de telepatie, care nu există pentru că nu e trecută în nici un manual, în nici un tratat, am fi fost catalogaţi drept semi-docţi, nebuni, iresponsabili. Adio posturi, adio burse, adio sponsorizări. Ştefan ar fi ajuns să testeze psihologic adolescenţi imbecili care devin şoferi, iar eu aş fi ajuns să le pansez capetele sparte prin accidente, la o policlinică de sector. În al doilea rând, nu voiam să ne fure cineva ideea. În al treilea, am studiat telepatia, adesea pe banii şi cu tehnica statului, deci vă închipuiţi...

— Şi a mers?! sări din nou fata, căzută în extaz.

— A mers, spuse încet neurochirurgul. Am reuşit. Am reuşit să ne activăm Zona Superman, cum o numisem.

— Adică sunteţi telepaţi?! ciripi porumbiţa.

— Faţă de dumneata, da. Dar telepatia asta, cel puţin la nivelul la care am ajuns noi, nu e ca-n filmele sau romanele SF. Metoda e încă imperfectă, cam aşa ceva era televiziunea în anii '30. Nu putem citi gândurile cuiva împotriva voinţei lui. Dacă aş dori să vă citesc, acum, gândurile...

— Ce greşeală ar fi, mormăi beţivul.

— ... n-aş putea, ci numai dacă şi dvs. aţi dori şi aţi şti cum să vă deschideţi mintea. Cu Ştefan puteam comunica mental, dar nu oricum, şi uneori mesajele nici nu ajungeau la destinaţie. În fine, în seara aceasta,

primesc un mesaj telepatic, neprogramat, de la Ştefan. Nu-mi deschisesem mintea, totuşi am primit gândurile lui. De ce? Era speriat, iar gândurile lui aveau forţă? Devenisem eu mai sensibil? Nu ştiu. Cert e că mi-a transmis: „George, sunt la metrou, pe scară. Vezi cu telepatia. Vezi...”. Atât. Am încercat să-l contactez după aceea, şi telepatic şi la telefon, dar n-am dat de el. Totuşi nu m-am alarmat. Ai un foc?

Doru îi aprinse ţigara, care părea şi ea făcută din tutun crescut în pădurea Letea. Trase din ţigară, savură fumul, îl expiră şi spuse:

— Acum ştiu că erau ultimele lui gânduri, înainte de moarte, dar atunci am crezut că era un mesaj ratat; n-ar fi fost primul.

— Daţi-mi voie, am intervenit eu. Când aţi făcut însă descoperirea? Când aţi devenit telepaţi?

— Sunt... sunt trei zile de la prima transmisie.

— Deci dvs. descoperiţi, în secret, calea spre telepatie, şi după trei zile cineva încearcă să vă omoare. Colegul dvs. chiar este ucis. De ce oare?!

— Asta mă macină şi pe mine. Fugind de la staţia de metrou, am început să bănuiesc că e vorba de cercetările noastre: pe mine au vrut să mă omoare, Ştefan îmi transmisese ceva dubios... iar pe noi ce ne unea?

— Telepatia, exclamă porumbiţa. (Ne-am uitat la ea ca la un caz fără speranţă.)

— Înţeleg, au aflat că stăpânim telepatia. OK. Dar de ce să ne ucidă?! Înţeleg să ne fi furat ideea, sau să ne fi răpit, ca să lucrăm pentru ei... Dar de ce să ne omoare?! Şi cine? Securitatea, KGB-ul, CIA, Bivolaru, cine?

— Poate, pur şi simplu, nişte savanţi rivali, invidioşi, că...

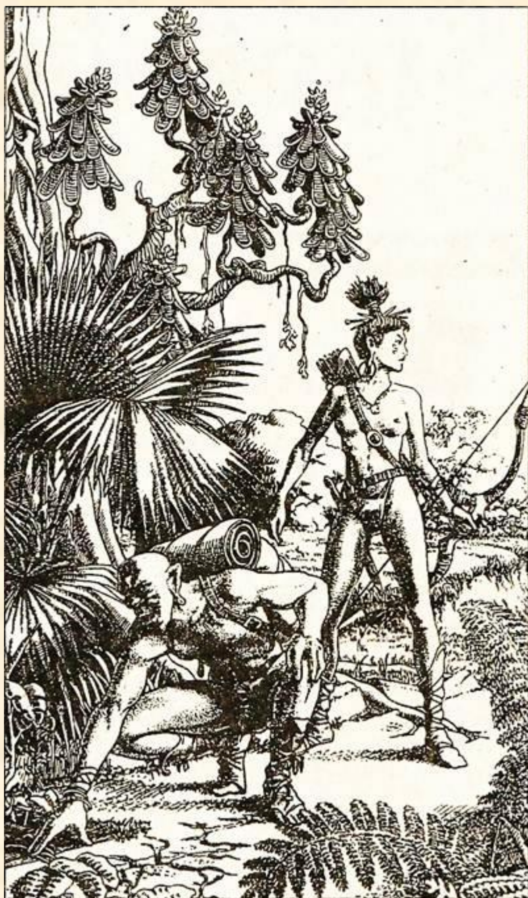
— Nuu, nici vorbă, i-o tăie omul taximetristului. Nu se ocupă nimeni de telepatie, cel puţin nu în mod serios şi matur, în România. Şi apoi, cei care ne-au atacat nu păreau chiar oameni de ştiinţă, ce ziceţi?! În mod clar lucrau pentru o agenţie de spionaj oarecare, ceva de genul ăsta. Dar, revin, de ce să nu ne fure ideea, măcar ar fi fost logic... De ce să ne ucidă?!

— Cine poate avea interesul să interzică telepatia? Poate asta şi voiau, presupuse prietenul fetei.

— Dar e absurd. Telepatia ne-ar ajuta enorm.

— Poate că e ceva legat de bani, sugeră atunci porumbelul. Poate totuşi avea vreun neuron?

— Bani? râse neurochirurgul. Nu cred. Ironia sorţii este că, metoda de activare a zonei Superman fiind simplă şi ieftină, noi voiam s-o oferim omenirii pe gratis! Nu urmăream să ne îmbogăţim, ci să facem o descoperire ştiinţifică epocală. Sigur, ne-am fi umplut oricum de bani Nobel, reclame, burse, sponsorizări...

— Dar în ce constă metoda de activare?

— E un procedeu relativ simplu, asemănător hipnozei. În cel mult două ore, *oricine* poate deveni telepat. Dar un medic foarte bun poate rezolva totul în treizeci de minute. Aşa că nu-i vorba de bani. Este o organizaţie, ceva, care nu doreşte telepatia...

— Am o idee, am sărit eu. Poate e vorba de un cerc înalt ăl puterii, gen masonii, care sunt deja telepaţi şi prin asta stăpânesc lumea. Ei ar avea motive să vă ucidă, descoperirea dvs. le strică jucăria...

— Astea sunt speculaţii, ridică din umeri neurochirurgul. Aşa putem face multe scenarii. Dar tipul care l-a omorât pe Ştefan şi cretinul care a tras cu kalaşnikovul în mine pe palierul blocului nu sunt speculaţii, sunt reali, lată de ce susţin ipoteza unei organizaţii, a unei societăţi secrete, a unui serviciu de spionaj, nu ştiu exact... Cineva care nu doreşte telepatia, unul dintre cele mai vechi visuri ale omului...

— Asta e, zise porumbiţa, cu vocea tremurându-i de emoţie şi mândrie, pocnind patetic din degete. Telepatia e un vechi vis al omului... Dar ei... înţelegi, iubitule?... *Ei nu sunt oameni!*

— Extratereştri?! făcu iubitul ei ochii mari. Da, aşa s-ar lega. Ar avea sens. Extratereştrii vor să ne ţină tâmpiţi.

— Dacă au început cu voi doi, au reuşit, mormăi iarăşi beţivul.

— Fiţi serioşi, se opuse neurochirurgul. Marţieni cu Kalaşnikoave?!

— Domnule, m-am adresat eu neurochirurgului. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit... Dar aşa, pentru articol, pentru ziar... Ne-aţi putea face o demonstraţie de telepatie?

— Mă mir că nu mi-aţi cerut asta până acum, zâmbi el obosit. Bine.

Rapid. Gândiţi-vă la un număr. Mare. Lung. Din multe cifre. Şi doriţi-vă să-l ştiu şi eu, deschideţi-vă mintea. Nu-i exclus să meargă.

Ne-am privit în tăcere câteva clipe. N-am simţit nimic, dar absolut nimic ciudat. La rândul său, nici nu se încruntă la mine, nici nu intră în transă. Doar vorbi, după câteva momente:

— 444777123455 4321888. Aşa e?!

Îmi dau cuvântul de onoare că m-au trecut fiori de groază. Exact la numărul respectiv mă gândisem! Ştiam că-mi va ghici gândurile, dar tot a fost sinistru.

— Pe mine unul m-aţi lămurit, am spus eu, ridicându-mă. Să nu mai pierdem timpul. Vă duc cu maşina la redacţie, poate reuşesc să obţin o a doua ediţie. Om vedea.

Ne-am plătit băuturile şi am ieşit amândoi în mare grabă. Neurochirurgul se uita în dreapta şi-n stânga, parcă aşteptându-se să apară agresorii de pe palier, dar era atât de întuneric, încât tipii s-ar fi călcat pe picioare unul pe celălalt. Am mers grăbiţi în spatele blocului de vizavi, în parcare; acolo, am scos de la brâu pistolul cu amortizor, şi de la doi paşi l-am împuşcat în cap pe neurochirurg. Omul căzu ca un sac. Cu oasele craniului perforate şi creierul făcut zob de cele patru gloanţe, omul care descoperise telepatia zăcea mort, pe asfalt, într-o baltă de sânge.

Of, Doamne, ce creduli mai sunt oamenii când sunt disperaţi! Bietul naiv, a crezut orbeşte şi că lucrez la ziar şi că locuiesc alături... Oftând, mi-am scos celularul şi l-am sunat pe şeful meu:

— Alo? Bună dimineaţa. Sunt Ionescu, de la paza executivă. Puteţi chema oamenii de pe teren – l-am găsit pe misteriosul coleg al lui Dobrescu.

M-am uitat încă o dată la cadavrul omului care ar fi putut transforma omenirea, pe gratis, într-o masă de telepaţi, în cel mult un an.

— S-a rezolvat, i-am spus şefului, cu simplitatea caracteristică a eroului modest, din popor. Tocmai am salvat reţeaua GSM mondială!